

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นภาษากลางซึ่งสื่อความหมายได้เกือบทั่วโลก และเป็นเครื่องมือในการสื่อสารเพื่อเข้าถึงแหล่งวิทยาการต่าง ๆ ตลอดจนเป็นเครื่องมือค้นคว้าความรู้ใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในสังคม บุคคลที่รู้ภาษาอังกฤษย่อมมีความสามารถรับรู้และเข้าใจความคิด ทักษะ และวัฒนธรรมอื่น ๆ ได้ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกับนักศึกษาระดับปริญญาตรีในปัจจุบันนั้น ได้ให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งหลักสูตรภาษาอังกฤษที่สอนในระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยในปัจจุบันได้มุ่งเน้นให้นักศึกษาสามารถนำภาษาอังกฤษที่ได้เรียนในชั้นเรียนไปใช้สื่อสารได้จริงในชีวิตประจำวัน และเพื่อให้สอดคล้องกับความก้าวหน้าของโลกแห่งการสื่อสารในยุคปัจจุบัน ซึ่งผู้คนส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสื่อสารในทุกองค์กร ทั้งภาครัฐและเอกชน หลักสูตรจึงจัดให้มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นนักศึกษาเป็นศูนย์กลาง และเปิดโอกาสให้นักศึกษามีประสบการณ์ทางภาษาโดยตรง และมีเป้าหมายให้นักศึกษาสามารถติดต่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ (อ้างใน พัชรดา วงศ์ใจหาญ, 2546)

ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งในการติดต่อสื่อสารคือ ความสามารถในการเข้าใจความหมายโดยนัย ซึ่งความหมายโดยนัยจะเกิดขึ้นในขณะที่คู่สนทนาใช้ภาษาสื่อด้วยคำออกมา ทำให้คู่สนทนาเข้าใจความหมายหรือสามารถตีความหมายได้อย่างถูกต้อง ช่วยให้คู่สนทนาประสบความสำเร็จในการสื่อสารในบริบทหรือสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นจริง โดยเฉพาะเมื่อนักศึกษากำลังสื่อสารกับเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ ทำให้สามารถตอบสนองเจตนาของคู่สนทนาได้ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่นักศึกษาควรส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความเข้าใจความหมายโดยนัยจากบทสนทนา (Implicature) และการรู้จักวิเคราะห์และตีความหมาย และไม่ยึดติดกับความหมายตามตัวอักษรเพียงอย่างเดียว การใช้ภาษาในชีวิตจริงนั้นมักปรากฏความหมายโดยนัยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งปัจจุบันพบว่าเมื่อนักศึกษาต้องเผชิญสถานการณ์ที่ต้องสนทนากับชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษา นักศึกษาส่วนมากยังขาดทักษะในการตีความความหมายที่แท้จริงของภาษาซึ่งมีความหมายโดยนัยแฝงอยู่ในบทสนทนาขณะสื่อสารนั้น จึงเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสามารถในการเข้าใจ

ความหมายโดยนัย โดยโรม จิรานุกรม (2537) เห็นว่ามีหลายครั้งที่คู่สนทนาเกิดปัญหาไม่เข้าใจ นัยเป็นบทสนทนาทำให้เกิดความเข้าใจผิดหรือสื่อสารกันไม่รู้เรื่องเพราะไม่ได้ตีความหมาย หรือตีความหมายของคำพูดที่ผู้พูดไม่ตั้งใจให้เกิดนัย นอกจากนี้ยังส่งผลต่อความสามารถ ในการเข้าใจบริบทของการใช้อีกด้วย สอดคล้องกับ สุภาพร มโนวงศ์ (2547) พบว่าในหลาย สถานการณ์ เช่น บางกรณีนักศึกษาไม่ทราบว่าเจ้าของภาษาคำไหนดี เพราะถ้อยคำที่ผู้พูดสื่อ มาเป็นความหมายโดยนัย นักศึกษาจึงไม่ได้กล่าวคำขอโทษออกไป เมื่อเจตนาของผู้พูดไม่ได้ รับการตอบสนอง ซึ่งถือว่าการสื่อสารครั้งนี้ไม่สมบูรณ์

โดยสาเหตุของปัญหาข้างต้นนั้นมาจากการที่นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศยึดถ้อยคำตามตัวอักษรมากเกินไป และไม่ได้คำนึงถึงบริบท อีกทั้ง ยังขาดความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ในการสนทนาของเจ้าของภาษาการใช้ภาษาในชีวิตจริง ซึ่งมีความหมายโดยนัยปรากฏอยู่บ่อยครั้ง และเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักศึกษาที่เรียน ภาษาต่างประเทศที่ควรได้รับการส่งเสริมให้สามารถเข้าใจความหมายโดยนัย ซึ่งเป็น ความหมายในบริบทของการใช้ เพื่อที่นักศึกษาจะมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อใช้สื่อสาร ได้อย่างสมบูรณ์ (อ้างใน ผงกาญจน์ ภูวิภาคารวรรณ, 2539) และอาจมีสาเหตุมาจาก ทั้งนักศึกษาและครูผู้สอน ทางด้านตัวนักศึกษานั้นไม่ได้ตระหนักถึงความหมายที่แฝง มากับสารที่เจ้าของภาษาพยายามจะสื่อให้นักศึกษาทราบ นักศึกษาจึงไม่ได้ใช้การตีความ เพื่อความเข้าใจความหมายที่แท้จริงที่เจ้าของภาษาพยายามสื่อสารในตัวบริบทนั้น ทางด้าน ตัวครูผู้สอนยังยึดเนื้อหาตามหนังสือเรียนภาษาอังกฤษอยู่ ซึ่งมีเนื้อหาที่กระตุ้นให้นักศึกษา เกิดการตระหนักถึงความหมายโดยนัยน้อย แต่จะเน้นรูปแบบทางภาษาที่ถูกต้องมากกว่าการใช้ ภาษาในบริบทจริงเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักศึกษาไม่ได้รับเนื้อหาที่เหมาะสมแก่การใช้ ความสามารถในการตีความหมายโดยนัยจากบริบทต่างๆ และเมื่อนักศึกษาต้องเผชิญกับ สถานการณ์จริงในการใช้ภาษา อาจเกิดปัญหาในการสื่อสารจนทำให้การสื่อสารนั้นผิดพลาด หรือล้มเหลวได้ โดยเฉพาะเมื่อต้องสื่อสารกับชาวต่างประเทศซึ่งมีความแตกต่างด้านความรู้ และต่างวัฒนธรรม เป็นผลให้นักศึกษาไม่สามารถนำความรู้ในการสื่อสารไปใช้จริงตาม เป้าหมายได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงเหตุการณ์อันจะนำไปสู่ความไม่เข้าใจกัน ขณะสื่อสารกับเจ้าของภาษา หรือชาวต่างประเทศ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่นักศึกษาควรได้รับการ ส่งเสริมให้มีความรู้เรื่องความหมายโดยนัยเป็นบทสนทนา และการรู้จักตีความและ วิเคราะห์ความหมายโดยไม่ยึดตามตัวอักษรเพียงอย่างเดียว

ทักษะทางภาษาที่สำคัญอีกทักษะหนึ่งคือทักษะการเขียนซึ่งเป็นหนึ่งในทักษะที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือเพื่อถ่ายทอดความคิด อารมณ์ ความรู้สึก จินตนาการออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์นั้นจึงเปรียบได้กับเครื่องมือที่สามารถใช้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด จินตนาการของบุคคลออกมา เป็นทักษะที่สำคัญในการแสดงศักยภาพความสามารถภายในตัวนักศึกษา ซึ่งทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์เป็นทักษะที่มีความซับซ้อน และจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนให้แก่ นักศึกษา เบญจภรณ์ ศรีจันทร์กาศ (2550) ได้แสดงทรรศนะว่าผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนได้จะต้องมีพื้นฐานในทักษะการฟัง พูดและอ่านมาก่อน รวมทั้งต้องมีพื้นฐานในการจินตนาการความรู้สึกนึกคิดที่ต้นตอต้องการจะถ่ายทอดออกมาเป็นข้อความในภาษาเขียนด้วย อย่างไรก็ตามยังคงพบว่าการสอนเขียนในปัจจุบันมักปรากฏอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่สนับสนุนการแสดงออกทางความคิด ในการเขียน โดยทั่วไปนักศึกษาจะได้รับคำแนะนำให้ระมัดระวังด้านไวยากรณ์ ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนมากกว่ากระบวนการคิดและการเขียนเพื่อสื่อความ แต่ควรเน้นที่กระบวนการคิด ความรู้สึก อย่างสม่ำเสมอ และสร้างพื้นฐานให้นักเรียน ได้มีโอกาสถ่ายทอดความคิดหรือจินตนาการออกมาในรูปแบบการเขียนต่าง ๆ ให้บ่อยมากยิ่งขึ้น เช่นการเขียนบทสนทนาสั้น ๆ อันจะส่งผลให้สามารถถ่ายทอดความคิดได้ดียิ่งขึ้นและ ได้มีโอกาสสร้างความเข้าใจในเรื่องของการเกิดความหมายโดยนัยที่แฝงมาในบทสนทนา ขณะมีการสื่อสารอีกด้วย

สื่ออย่างหนึ่งที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้สังเกตภาษาและฝึกหัดการใช้ภาษาในบทสนทนา คือเรื่องขำขัน ซึ่ง Kasper (1997) ได้เสนอว่าควรมีการใช้เนื้อหาลANGUAGE ต่างประเทศที่แท้จริงในลักษณะที่หลากหลายเพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้สังเกตภาษาและฝึกหัดการใช้ภาษานั้น โดยเรื่องขำขันถือเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่ได้นำภาษาต่างประเทศมาในชีวิตจริง และเรื่องขำขันมีหลายประเภท Shade (1996) ได้จำแนกประเภทของความขบขันออกเป็นสี่ด้าน คือ ความขบขันที่ประกอบด้วยภาพคนและสัตว์ (Figural humor), ความขบขันทางวาจา (Verbal humor) ความขบขันในลักษณะที่มองเห็นได้ (Visual humor) และความขบขันที่รับรู้จากทางเสียง (Auditory humor) สอดคล้องกับ Davis (1997) ได้เสนอว่าภาพการ์ตูนเป็นเรื่อง ๆ (Comic Strip) หรือหนังสือการ์ตูน (comic book) เป็นแหล่งภาษาที่แท้จริงแหล่งหนึ่ง ภาษาที่ใช้สนทนาระหว่างภาพการ์ตูนนั้นเป็นภาษาสนทนาที่แท้จริงและเป็นภาษาที่ใช้ในบริบทต่าง ๆ อย่างหลากหลายในชีวิตประจำวันของเจ้าของภาษาและเต็มไปด้วยความหมายโดยนัยมากมาย ซึ่งต้องมีการตีความออกมาเพื่อเข้าใจความหมายและสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในบทสนทนานั้น

การนำเรื่องจำขำมาใช้เพื่อส่งเสริมความเข้าใจความหมายโดยนัยนั้น Grundy (2000, อ้างใน Ena, 2009) ชี้ให้เห็นว่าเรื่องจำขำสร้างมาจากการใช้กลวิธีเชิงโวหารต่าง ๆ เช่น มีการเล่นคำ (Puns), เรื่องเสียดสี (Satire), เรื่องล้อเลียน (Parody), การประชดประชัน (Irony), เรื่องถากถางเยาะเย้ย (Sarcasm) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า องค์ประกอบต่างๆเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของความขบขันซึ่งสามารถนำมาใช้เพื่อการวิเคราะห์ความหมายโดยนัยตามความหมายในบริบทของการใช้ได้จากการศึกษาการตีความเพื่อให้เกิดทักษะการหาความหมายโดยนัยที่แฝงมากับเนื้อหาของเรื่องขบขันนั้น ดังตัวอย่างเรื่องจำขำที่ที่นำมาจากอินเทอร์เน็ตต่อไปนี้

เรื่องจำขำที่ละเมิดหลักปริมาณ (Quantity)

A boy approaches a female classmate and requests:

Boy: Hello! I love you!.

Girl: Thank you very much.

Boy: Do you love me?

Girl: Right now No. May be in future? May be not? I am not sure. But you kindly continue your loving to me and do inform from time to time: Is it over? Is it getting reduced? Is it continued? I am extremely lucky and grateful to you. But I right now: do not love you.

Boy : What does that mean?

Girl : My class fellow: You have three kinds of persons in your life 1. Those who love you? 2. Those who hate you? 3. Those who are indifferent to you? You may treat me in any category you like? But right now I do not love

จากบทสนทนาระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายจะเห็นได้ว่า ข้อมูลที่เด็กชายต้องการคือ คำตอบว่าเด็กหญิงชอบเขาหรือไม่ แต่จากคำตอบของเด็กหญิงที่มีการให้ข้อมูลมากเกินไปจนความจำเป็น ทำให้บทสนทนาเกิดการละเมิดหลักปริมาณ ซึ่งสามารถตีความหมายโดยนัยได้ว่าเด็กหญิงไม่ชอบการที่เด็กชายคนดังกล่าวเข้ามาจีบเธอและพยายามสื่อความหมายว่าเด็กชายนั้นมีพฤติกรรมที่น่ารำคาญ

เรื่องจำขัณฑ์ที่ละเมิดหลักคุณภาพ(Quality)

A husband comes back home and asks his wife.

Husband: Honey, did anyone call me today?

Wife: One of the trout you were fishing for last weekend phoned and left her number.

จากบทสนทนาระหว่างสามีภรรยาคนหนึ่งเมื่อสามีกลับบ้านได้ซักถามภรรยาว่ามีใครโทรติดต่อเขาบ้างหรือไม่ ภรรยาได้พยายามร่วมมือขณะสนทนาแต่ทว่าเกิดการละเมิดหลักคุณภาพเนื่องจากข้อมูลปรากฏว่ามีปลาเทราท์ที่สามีไปตกปลาเมื่อสัปดาห์ก่อน โทรศัพท์มาและทิ้งเบอร์ติดต่อให้สามีติดต่อกลับ ดังนั้นสามารถตีความหมายโดยนัยได้ว่า ภรยานั้นเริ่มสงสัยถึงพฤติกรรมของสามีที่กำลังติดต่อกับหญิงอื่น

เรื่องจำขัณฑ์ที่ละเมิดหลักแห่งความเกี่ยวข้อง (Relation)

Husband and wife were in the midst of a violent quarrel, and hubby was losing his temper.

Husband: "Be careful," he said to his wife. "You'll bring out the beast in me.."

Wife: "So what?" his wife shot back. "Who's afraid of a mouse?"

จากบทสนทนาระหว่างสามีภรรยาคนหนึ่งซึ่งกำลังทะเลาะกันอยู่นั้น เกิดการสนทนาที่มีการละเมิดหลักแห่งความเกี่ยวข้องในการตีความหมายของคำว่า Beast ซึ่งสามีใช้เพื่อสื่อความครุร้ายในตัว แต่ภรรยากลับประชดประชันด้วยการตีความหมายด้วยคำว่า mouse ซึ่งไม่เกี่ยวกับเจตนาที่สามีพยายามสื่อ และอาจตีความได้ว่า ภรยานั้นไม่รู้สีกกัวกับคำพูดของสามีและตรงกันข้ามหล่อนได้ใช้วิธีการละเมิดหลักแห่งความเกี่ยวข้องเพื่อดูถูกสามีที่ไม่สามารถทำร้ายหล่อนได้เรื่องจำขัณฑ์ที่ละเมิดหลักวิธีการให้ข้อมูล (Manner)

A student comes to the office of a young professor then closes his door behind her and kneels down before him, pleadingly. "I would do anything to pass this exam." She leans closer to him, flips back her hair, gazes meaningfully into his eyes. "I mean...I would do...Anything!" He returns her gaze, "Anything?" "Yes... anything", she says! His voice softens, "Anything?" "yes, anything", she repeats again. His voice turns to a whisper, "Would you be willing to ... study?"

จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจะเห็นได้ว่า นักศึกษาสาวกำลังขอร้องให้อาจารย์หนุ่มช่วยในการสอบครั้งนี้ และเกิดการสนทนาที่ละเมียดหลักวิธีการให้ข้อมูลของนักศึกษาหญิงที่พยายามใช้คำว่า anything เพื่อให้เกิดความหมาย โดยนัยว่าหล่อนสามารถทำทุกวิถีทางเพื่อให้ผ่านการสอบในครั้งนี้ โดยอาจารย์หนุ่มนั้นสามารถเปลี่ยนความหมายที่กำกวมและสื่อกว้างไปในเรื่องเพศให้กลายเป็นการขอให้นักศึกษาหญิงตั้งใจเรียนแทนการขอร้องด้วยเรื่องดังกล่าว แนวคิดในการนำเรื่องเข้ามาเข้ามาใช้นั้นสอดคล้องกับแนวคิดของ Krashen (1992) คือ สมมติฐานทางด้านอารมณ์และความรู้สึกของนักศึกษา (The Affective Filter Hypothesis) ซึ่งเรื่องเข้ามาถือเป็นสื่ออย่างหนึ่งที่เข้ามาช่วยลดความเครียด ความกังวลในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ลดความกดดันในการพูดหรือการแสดงออกในชั้นเรียน ช่วยให้นักศึกษาที่ไม่กล้าแสดงออกมีความกล้ามากยิ่งขึ้น เกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในทีมมากยิ่งขึ้น เช่นเดียวกับ Simona (2007) ได้กล่าวว่าความขบขันในชั้นเรียนสามารถช่วยลดความตึงเครียด ปรับเปลี่ยนบรรยากาศในชั้นเรียนให้ดีขึ้น เพิ่มความเพลิดเพลินสนุกสนาน และยังมีผลโดยตรงต่อความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน เช่นเดียวกับ Trachtenberg (1980) ได้เสนอเหตุผลที่ครูผู้สอนควรนำเอาเรื่องเข้ามาเข้าไปใช้ในชั้นเรียนการสอนภาษา ประการแรกคือ เรื่องเข้ามาช่วยให้นักศึกษาสนุกสนานกับการเรียนและทำให้นักศึกษาได้ตื่นตัวอยู่เสมอ ประการที่สองคือ เรื่องเข้ามาสร้างความเปลี่ยนแปลงที่น่าสนใจให้กับกระบวนการเรียนการสอนแบบเดิม ประการที่สาม เรื่องเข้ามาสามารถนำไปใช้ในชั้นเรียนภาษาได้เพราะเรื่องเข้ามานั้นไม่ยาวจนเกินไปและสามารถสื่อโดยการเล่าเรื่องและใช้สอนได้ด้วยเวลาอันสั้นและยังสามารถใช้เรื่องเข้ามาเพื่อเป็นกิจกรรมนำนักศึกษาเข้าสู่บทเรียนได้อีกด้วย ประการที่ห้า มีรูปแบบวิธีการพูดที่หลากหลายและน่าสนใจในการเล่าเรื่องเข้ามา ในด้านการนำเรื่องเข้ามาเข้ามาใช้ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น อาจกล่าวได้ว่า เรื่องเข้ามาเป็นสื่อที่ช่วยส่งเสริมทางการเขียนให้แก่นักศึกษาได้อีกด้วย ดังปรากฏในงานวิจัยของ Maurice (1988) ที่ได้จัดกิจกรรมซึ่งเปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดสร้างสรรค์ออกมา โดยให้นักศึกษาเขียนเรื่องราวที่ตกลงขบขันในหัวข้อ “เรื่องตลกที่สุดที่เคยเกิดขึ้นกับฉัน” หรือเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เป็นผู้คิดหัวข้อเรื่องที่จะเขียนขึ้นเอง ผลจากกิจกรรมนี้พบว่า นักศึกษาสามารถช่วยให้นักศึกษาสามารถผูกเรื่องราวโดยการใช้โวหารต่าง ๆ เกิดกระบวนการเขียน มีลักษณะของการอุปมาอุปมัย เหตุและผลซึ่งเป็นประโยชน์แก่นักศึกษา และจะได้รับประโยชน์จากภาษาที่อยู่ในเรื่องตลกต่าง ๆ ที่ได้อ่านอีกด้วย ด้วยเหตุนี้เรื่องเข้ามาจึงเป็นสื่อทางภาษาที่สามารถแสดงให้นักศึกษาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ได้รับรูปแบบทางภาษาที่หลากหลาย และยังเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกการวิเคราะห์และตีความหมายจากบริบทหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

ขั้นการเขียน เป็นกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ภาษาอังกฤษหลังจากที่นักศึกษาได้อ่านเรื่องจำขัณฑ์ช่วยให้นักศึกษารู้สึกผ่อนคลาย และให้นักศึกษาได้เกิดความคิดสร้างสรรค์ มีอิสรภาพทางการคิด สามารถสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ และใช้คำถามปลายเปิดเพื่อช่วยจุดประกายทางด้านความคิดให้แก่ักศึกษา

ขั้นให้ข้อมูลย้อนกลับ หลังจากกิจกรรมการเขียน นักศึกษาแลกเปลี่ยนกันอ่านงานของเพื่อน ร่วมกันแนะนำลักษณะหรือเทคนิคการเขียนต่างๆ จากเพื่อนและครูผู้สอนเพื่อพัฒนางานเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา และชมเชยในเรื่องของความแปลกใหม่ ลักษณะเฉพาะที่แสดงความเป็นตัวเอง และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของนักศึกษา

ขั้นตอนที่กล่าวมาข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่ากิจกรรมที่ใช้ในขั้นการอ่านและขั้นวิเคราะห์ความหมายโดยนัย จะช่วยให้นักศึกษาสามารถวิเคราะห์และเข้าใจความหมายโดยนัยได้จากหลักแห่งการร่วมมือกัน (Cooperative Principles) ของ Grice ดังผลการศึกษาของ Buckhoff, Taberski, และ Rice (1996) ซึ่งศึกษาเรื่องการสอนความหมายนัยให้กับนักศึกษา โดยได้สอนวิธีการเข้าใจถ้อยคำนัย โดยใช้หลักการแห่งความร่วมมือกันของ Grice เป็นหลักในการวิเคราะห์ และพบว่านักศึกษาประสบความสำเร็จในการเข้าใจความหมายโดยนัยจากหลักการดังกล่าว ดังนั้นการเชื่อมโยงความรู้เดิมร่วมกับการนำเอาความรู้ความเข้าใจจากการวิเคราะห์ด้วยตนเองของนักศึกษาเข้ามาเสริม โดยการวิเคราะห์ความหมายโดยนัยตามหลักแห่งการร่วมมือกัน (Cooperative Principles) และการเชื่อมโยงทักษะการอ่านไปสู่ทักษะการเขียน โดยการจัดกิจกรรมให้นักศึกษาได้ร่วมอภิปรายและฝึกแต่งบทสนทนาที่ปรากฏความหมายโดยนัย จะช่วยให้นักศึกษาสามารถเข้าใจจุดประสงค์และความหมายที่ถ่ายทอดออกมาจากบทสนทนาในเรื่องจำขัณฑ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ในด้านการนำเรื่องจำขัณฑ์เข้ามาใช้พัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์นั้น พบว่าความขบขันที่แฝงอยู่ เป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถกระตุ้นการเรียนรู้ในชั้นเรียน และส่งเสริมสื่อการเรียนการสอนที่ช่วยให้นักศึกษานั้นเห็นประโยชน์และความสำคัญของเนื้อหา นอกจากนี้ตามสมมติฐานด้านอารมณ์และความรู้สึกของนักศึกษา (The Affective Filter Hypothesis) ของ Krashen (1982) ถือได้ว่าเรื่องจำขัณฑ์เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพอย่างหนึ่งที่เข้ามาช่วยลดความเครียด ความกังวลในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ไม่คุ้นเคย ลดความกดดันในการพูดหรือการแสดงออกในชั้นเรียน ช่วยให้นักศึกษาที่ไม่กล้าแสดงออกมีความกล้ามากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Shade (1996) กล่าวว่า ความขบขันนั้นสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ในแง่ของความคิดนอกนัยหรือ (Divergent thinking)

ซึ่งนักวิชาการหลายท่านเชื่อว่าความขบขันนั้นทำงานเป็นตัวเร่งปฏิกิริยาซึ่งช่วยเปิดไปสู่ความคิดสร้างสรรค์และความคิดอเนกนัยได้ และยังสังเกตด้วยว่าการใช้การ์ตูนที่มีความขบขันมีประโยชน์ในการเสริมสร้าง ความคิดอเนกนัยได้ ซึ่งนักศึกษาจะมีการสร้างความหมายในทางโครงสร้างภาษาขึ้นมา และครูผู้สอนควรนำเสนอข้อมูลเนื้อหาการเรียนต่าง ๆ ที่หลากหลายให้แก่นักศึกษา

ดังนั้นจากทฤษฎีการเรียนรู้และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง จึงสามารถกล่าวได้ว่าการที่จะให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาบทสนทนาที่มีความหมายโดยนัยแฝงอยู่ได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการให้ข้อมูลทางภาษาที่เพียงพอ พร้อมกับการเปิดโอกาสให้ นักศึกษาได้ฝึกวิเคราะห์บทสนทนาต่าง ๆ ผ่านกระบวนการฝึกหัดเพื่อวิเคราะห์ความหมายโดยนัย ตามหลักการร่วมมือการสนทนาของ Grice และเพิ่มความเข้าใจโดยมีกิจกรรมต่างๆที่ส่งเสริมให้เกิดการเข้าใจที่แม่นยำ จนในที่สุดนักศึกษาสามารถแสดงความสามารถทางด้านภาษานั้นออกมาได้ โดยการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักศึกษาได้ฝึกวิเคราะห์ความหมายโดยนัยด้วยกิจกรรมต่าง ๆ จะทำให้นักศึกษาได้เห็นการใช้ภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ในบริบทจริงรวมทั้งเป็นการฝึกการคิดวิเคราะห์หาความหมายในแง่มุมต่างๆผ่านเรื่องจำขำซึ่งเป็นสื่ออย่างหนึ่งที่มีตัวอย่างภาษาที่หลากหลาย ความขบขันที่แฝงอยู่ในเรื่องจะเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมความคิดอเนกนัยให้แก่นักศึกษาซึ่งควรมีการจัดกิจกรรมหรือสถานการณ์ที่จูงใจและกระตุ้น ความคิดสร้างสรรค์ภายใต้บรรยากาศที่ผ่อนคลาย เพื่อให้นักศึกษารู้สึกมีอิสระในการแสดงความคิดและสามารถผลิตงานเขียนใหม่ ๆ ออกมาได้อย่างสร้างสรรค์

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจ ที่จะนำเรื่องจำขำมาใช้เพื่อส่งเสริมความเข้าใจความหมายโดยนัยและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English for Communication) รหัสวิชา 2310102 จำนวน 30 คน ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2553

คำถามเพื่อการวิจัย

1. หลังจากได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขึ้นแล้ว นักศึกษาจะมีความเข้าใจทางด้านความหมายโดยนัยเป็นภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหรือไม่
2. หลังจากได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขึ้นแล้ว นักศึกษามีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ได้เพิ่มขึ้นหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายโดยนัยเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังได้รับการสอน โดยใช้เรื่องจำขึ้น
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา ก่อนและหลังได้รับการสอน โดยใช้เรื่องจำขึ้น

สมมติฐาน

1. นักศึกษาที่ได้รับการสอน โดยใช้เรื่องจำขึ้น มีความเข้าใจความหมายโดยนัยเป็นภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น
2. นักศึกษาที่ได้รับการสอน โดยใช้เรื่องจำขึ้น มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์เพิ่มมากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English for Communication) รหัสวิชา 2310102 จำนวน 30 คน ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2553

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น	เรื่องจำขึ้น
ตัวแปรตาม	1. ความเข้าใจความหมายโดยนัยเป็นภาษาอังกฤษและ
2. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์

นิยามศัพท์เฉพาะ

เรื่องข้ามชั้น หมายถึง บทสนทนาเชิงขบขัน ซึ่งมีการเล่นคำหรือมีการเล่นสำนวนที่ทำให้เกิดเสียงหัวเราะ รู้สึกผ่อนคลาย การนำเรื่องข้ามชั้นมาใช้สอน ประกอบไปด้วยขั้นตอนดังนี้คือ **ขั้นจูงใจ** เพื่อให้ให้นักศึกษาสนใจในการอ่านเรื่องข้ามชั้นและเพื่อเตรียมความพร้อมให้นักศึกษาก่อนที่จะให้นักศึกษาวิเคราะห์เรื่องข้ามชั้น ต่อมาคือ**ขั้นการอ่านเรื่องข้ามชั้น** โดยให้นักศึกษาอ่านเรื่องข้ามชั้นประเภทต่างๆ จากนั้นคือ**ขั้นวิเคราะห์ความหมายโดยนัย**เพื่อให้ นักศึกษาฝึกการวิเคราะห์ความหมายโดยนัยพร้อมทั้งให้อภิปราย แต่งบทสนทนาที่ปรากฏความหมายโดยนัย **ขั้นการเขียน** เป็นกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ภาษาอังกฤษ หลังจากการอ่านและวิเคราะห์ความหมายโดยนัย **ขั้นให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียน**จากเพื่อนและครูผู้สอนเพื่อพัฒนางานเขียนเชิงสร้างสรรค์ของตนเองต่อไป

ความเข้าใจความหมายโดยนัยเป็นภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการระบุจุดประสงค์ที่ผู้พูดต้องการ ในการสนทนาตีความ สรุปความจุดประสงค์ต่าง ๆ ที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อจากบริบทของการสนทนาในเรื่องข้ามชั้นภาษาอังกฤษ วัดได้จากแบบทดสอบความเข้าใจความหมายโดยนัยเป็นภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ หมายถึงความสามารถในการนำเสนอแนวคิดแปลกใหม่และเร้าความสนใจของผู้อ่าน การนำเสนอประเด็นมีความชัดเจน โครงสร้างของเรื่องมีเอกภาพ ให้อรรถรสและสนุกสนานประเด็นได้อย่างเหมาะสม มีการเชื่อมโยงความคิดสรุปเรื่องดีและชัดเจน การใช้ภาษาและเนื้อหาสาระที่เหมาะสม โดยวัดจากเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของ Holmes (1993)

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการส่งเสริมความเข้าใจความหมายโดยนัยตามความหมายในบริบทการใช้ของนักศึกษาโดยใช้บทสนทนาจากเรื่องข้ามชั้น
2. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์